

Marek Dulnicz

Kruszczewo, gm. Stara Biała, woj.
płockie, st. 1

Informator Archeologiczny : badania 22, 105

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nego odchodzi kolejny mur następnie zakamujący się. Tworzy on w rezultacie dwa pomieszczenia w obrębie murów obwodowych. Wymienione relikty odkryte zostały w postaci fundamentu zachowanego do wysokości ok. 1,4 m oraz negatywu muru.

Warstwy kulturowe nad i wokół reliktyw są zniszczone przez nowożytny cmentarz.

Badania będą kontynuowane.

|| Króle Stare, gm. Książopól, woj. zamojskie, st. 1 - patrz epoka brązu.

**Kruszczewo, gm. Stara Biąta,
woj. płockie,
st. 1**

Polska Akademia Nauk Instytut III-
storii Kultury Materialnej Zakład
Epoki Metali w Warszawie

Badania prowadził dr Marek Dulnicz. Finansował WKZ w Płocku. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna (VII i XI - XII w.) oraz ślady osadnictwa z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest dokładnie 2260 m na południowy wschód od grodziska w Proboszczewicach i w prostej linii 1250 m na zachód od drogi z Płocka przez Bronowo Kmieccze do Proboszczewic, na wydłużonym orientowanym W-E cyplu u ujścia do Wierzbicy, strugi bez nazwy przepływającej przez Bronowo Kmieccze.

Osada została odkryta podczas badań powierzchniowych przeprowadzonych w 1961 r. przez W. Szymańskiego oraz zweryfikowana podczas badań AZP w 1988 r. przez J. Wysockiego. W październiku 1987 r. autor sprawozdania przeprowadził wstępne badania sondażowe polegające na wykonaniu kilkuset wierceń oraz otwarciu niewielkich wykopów, co pozwoliło zlokalizować łącznie 11 zniszczonych obiektów, zbadać wykopaliskowo trzy dalsze i odkryć rozległe zaclenienia warstwy kulturowej. Badania 1988 r. zmierzają do przekopania zachowanej części warstwy kulturowej. Warstwa barwy brunatnej miała maksymalną miąższość ok. 40 cm, minimalną ok. 10 cm, zajmowała całą powierzchnię wykopu o powierzchni 53 m². Poprowadzenie dodatkowych rowów sondażowych pozwoliło określić prawdopodobną powierzchnię warstwy na ok. 120 m².

Pod warstwą kulturową znajdowała się owalna jama o wymiarach 4,5 na 2,7 m i głębokości 0,58 m. W jej płycławarstwowym wypełnisku obficie występowały fragmenty naczyń, przepalzone kamienie i fragmenty spalonego drewna.

|| Kunice, woj. legnickie, st. 1 - patrz okres halsztacki.

**Kurzagóra Nowa,
gm. Kościan,
woj. leszczyńskie,
st. 1**

Wojewódzki Ośrodek Archeologiczno
-Konservatorski w Lesznie

Badania prowadziła mgr Barbara Iwanicka-Pinkosz przy współudziale Michała Kary z ZAW w Poznaniu. Finansował WOA-K w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne, ślady osadnictwa kultury lużyckiej.

Grodzisko położone jest na wschodnim brzegu kanału Obry, w odległości 2,2 km na południe od Kościana i ok. 400 m od wsi Kurzagóra Nowa. Składa się ono z kilku elementów prawdopodobnie nie jednoczasowych. W 1983 r. w południowo-wschodniej części grodziska (stożkowate wyniesienie) przeprowadzono sondaż weryfikacyjny (mgr A. Łosińska, ZAW Poznań), w warstwie I znaleziono brakteat brandenburski z XIII wieku. Obecnie przypuszcza się, że na obszarze grodziska lub w pobliżu znajdowała się osada lub gród kultury lużyckiej, w fazach B-C wczesnego średniowiecza istniało grodzisko wklęsłe z podwójnym wałem (?), w fazie F (lub E/F) wzniesiono na tym miejscu gródek stożkowaty otoczony jednym lub dwoma wałami I fosą. Grodzisko jest silnie zniwelowane, wały zachowały się do niewielkiej wysokości. Wykop sondażowy o wymiarach 10 x 3 m (dwie działki przedzielone świątkiem szer. 0,5 m) założono na skłonie wału zewnętrznego, w zachodniej części grodziska. W trakcie badań stwierdzono, iż jest to wał gliniano ziemny wzmocniony prawdopodobnie płaszczem kamiennym (skupisko w partii III zalegającej wału). Badany odcinek wału nie posiadał wyraźnej (typowej) konstrukcji drewnianej poza luźnymi fragmentami drewna oraz znalezionej w spągu jądra wału szczątkowej konstrukcji (1,5 x 0,5 m) w postaci cienkich, równoległe ułożonych dranic poprzecznych poprzecznie zalegających paliakami. W miejscu styku wału z domniemaną fosą zewnętrzną, w w-wie III zalegającej poniżej warstwy wałowej odkryto wkopy (?) z jamami postępowymi oraz fragmenty wbitych pionowo pali (śr. 5 - 10 cm), wzmacniających zapewne zewnętrzne stoki wału. W trakcie eksploracji nawarstwień uzyskano ceramikę kultury lużyckiej, wczesno- i późnośredniowiecznej oraz liczne fragmenty kości zwierzęcych. Do zabytków wydzielonych zaliczono: przesiłk gliniany dwustożkowy, wiór krzemienisty, fragment figurki